

OPINIONS

Nº 100 - Any 2018

Opinions nº 100

Poc imaginava quan vaig començar a escriure les Opinions arribaria a les 100, però... a la vida si tens tenacitat en moments difícils, una ment oberta i flexible per acollir idees de tota mena, saps observar i tens una mica de sensibilitat, hi ha moltes probabilitats d'aconseguir les fites que et vas proposant.

Després de dubtar-ho durant un temps i, contràriament al que m'ha aconsellat gent propera, he decidit que m'anirà bé descansar d'escriure i potser tornar-hi de manera esporàdica, més endavant.

Han estat uns escrits on la sintaxi, la puntuació i l'ortografia han deixat molt que desitjar, però, a través d'ells, he pogut expressar coneixements adquirits mitjançant la lectura, escoltant, dialogant i... alguna vivència personal.

Escrit això, començo les darreres Opinions:

Són les 6:13 del matí i després d'una tempesta amb trons i llamps acompanyats d'una pluja intensa que ha deixat un flaire agradable a terra mullada, m'assec davant l'ordinador esperant que, la musa de la inspiració, arribi per començar a escriure.

Sempre hi ha alguna cosa que "il·lumina", però, avui tinc el cap en blanc i penso que, el millor que puc fer és agafar "la llibreta" on he anat apuntant, amb frases simples o amb una gran descripció, experiències personals. Algunes són antigues i, altres, succeïdes durant aquests 100 escrits que vaig començar després d'un canvi de residència que alterà profundament la meua vida.

Xarrupant una tassa de te inicio la lectura i, dins la meua ment, comencen a bullir tota mena de records. Uns agradables, altres no, però tots, em fan sentir un revoltat d'emocions viscudes, que, recordar-les, fa s'aturar el temps per uns moments.

¡¡Quantes descàrregues d'adrenalina produïda per arribar a culminar il·lusions i esperances que s'alternaven amb moments de solitud i desencís!!

De jove somiava que després de cinc anys estudiant una carrera amb molt sacrifici, podria exercir el que tant m'agradava. M'enamoraria, tindria fills i formaria una gran família. La resta no m'importava.

Reconec era una pel·lícula una mica infantil però, era la d'una persona que havia estat dotze anys interna, tots els mesos de l'any, en un col·legi de monges (d'aquell temps), a qui ningú li havia explicat de què anava la vida.

Malauradament, una cosa són els somnis i altra la realitat: treballes, t'enamores, et cases, tens fills, compagines, amb grat, feina i família un dia rere l'altre, però... potser degut a la rutina, mica a mica, l'amor va agafant unes característiques singulars: passes de ser el que més importa, a "algú" que es necessita per tenir un plat a taula; roba neta; donar una bona imatge per fer quedar bé etc., i, sense pretendre-ho, la bena als ulls que degut a l'amor no t'havia deixat veure la realitat, de cop i volta cau, mostrant sense escrúpols i amb tota cruessa la realitat del que hi ha.

Amb aquest panorama, va anar sorgint el desamor acompanyat d'una gran buidor, i, amb el cor angoixat, em preguntava en moltes ocasions: ¿He estat una ingènua en creure que els meus somnis es podien realitzar? ¿Per què vaig acceptar sense queixar-me una rutina física i anímica que em feia anar per uns camins molt diferents als que jo volia? ¿Ha valgut la pena tants somnis estroncats amb grans absències vitals i emocionals? Si hagués procedit d'una altra manera ¿què hauria passat? I, amb una mica de sentiment de culpabilitat seguia preguntant-me ¿Hauré comès algun error sense adonar-me'n?

Després de fer-me aquestes preguntes moltes vegades i, rumiant els fets que les van ocasionar, la conclusió sempre ha estat la mateixa: vaig fer el que en cada moment i per circumstàncies, vaig creure era el més convenient. Aquesta resposta, m'ha servit per no angoixar-me pel passat i mirar endavant procurant no em falti alguna il·lusió on agafar-me.

M'ha tocat viure una vida pobra d'amor de parella i potser aquesta manca, ha fet que el meu cor no s'hagi marcit pensant que, potser algun dia trobaria a qui dir "*t'estimo*" i alhora, poder-ho escoltar sense que, demostrar estima per ambdues parts pugui ocasionar algun tipus de problema.

I així van anar passant els anys fins que la meva vida va fer un tom.

En canviar de residència, tot va fer un capgirell substancial. De viure a Barcelona amb el seu batibull, a fer estada en un poble petit on resideixo molt a gust però, en el qual, la meva permanència no serà definitiva.

Una de les coses que em va sobtar en arribar (potser perquè no hi estava acostumada), va ser la xafarderia i la crítica acompanyada de judicis, quasi sempre condemnatoris, fets a la babalà. Després em vaig adonar, que aquest "esport" no era general, que només el practiquen unes quantes persones que tenen molt per amagar i pretenen cridar l'atenció per fer-se els/les importants, potser perquè senten una gran insatisfacció personal.

Per sort, el "que diran" ja no m'importa. Sóc una persona lliure que no he de donar explicacions a ningú del meu comportament, i que, malgrat viure sola comporta moments d'inseguretats produïts per una salut precària i altres coses que no venen a tom, procuro que, tot plegat, no sigui motiu per sentir soledat.

En aquest moment porto una vida activa: pujo i baixo de Barcelona sovint, dedico molt temps a la lectura i la música i he tingut la satisfacció de formar un cor parroquial amb catorze persones magnífiques, la majoria octogenàries, a qui tinc en molta estima. Només sabien taral·lejar algun "bolero", el Virolai i poca cosa més, però, amb esforç i constància, han aconseguit ser un gran cor, cantar a dues veus amb un resultat del que em sento orgullosa, i haver-ho fet dos vegades a la Missa que emet TV2 els diumenges a dos quarts d'onze del matí.

Però el destí, que sempre vol s'acompleixi, fil per randa, el guió que ha escrit per cadascú i, es desentén totalment del que has programat per quan arribi la vellesa, em tenia reservada una sorpresa.

Quan semblava que havia trobat la tranquil·litat que desitjava, amb il·lusions amatòries que ja s'havien esfumat, però capaç de pensar, dialogar i fer un bon àpat per varis comensals; vés per on, vaig quedar captivada per algú que va posar dempeus emocions i desitjos oblidats.

Malgrat una veueta en el meu interior deia: *“para compte que el món és ple de gent amb molta maledicència que poden fer-te mal”*; vaig caure-hi de quatre grapes.

Quan el veia o sentia la seva veu el meu cor quedava corprès. Em vaig enamorar com una adolescent i no m'atrevia a pensar què hi podia haver al seu interior per por de descobrir veritats que potser no m'haguessin agradat.

Per desgràcia la veueta tenia raó. Havia mitificat la persona. No em van mancar mostres d'afecte, però la covardia producte de moltes pors i complexos, la gelosia que el corroïa per dins que desfogava amb menyspreus i mentides, que havia tingut un “amor en cada port” i, a més, era bocamoll; van acabar refredant aquell gran sentiment que havia ocupat el meu cor.

I amb aquest panorama, els meus bonics somnis, es convertiren en malsons que em despertaven durant la nit plena de suors, amb el cor desbocat, la musculatura adolorida i amb una gran sensació de tristesa que m'oprimia el pit dificultant la respiració.

Han passat els anys però, no em fa cap vergonya dir, va ser un sentiment que va fer empremta en el meu cor, i que, malgrat no va tenir un final feliç, ha perviscut en aquell raconet on es guarden sentiments i secrets íntims sense cap ganes de foragitar-los ni que s'esborrin les petjades que van deixar.

¡Quin embolic ens fem les persones amb els sentiments!

Desitjos... vivències... escriure-les amb llibertat, m'ha servit de teràpia i m'ha ajudat a deixar de banda prejudicis, vergonyes i dignitats malenteses.

I així, amb experiències i records de tota mena, he arribat a l'avui amb una gran pau emocional.

Ja a les acaballes d'aquest escrit m'agradaria donar-vos un petit consell potser una mica pueril però, que dóna molts bons resultats.

¡¡Somieu!!, Somieu desperts/tes, els somnis són capaços d'omplir buidors produïdes per mancances de tota mena i ajuden a sobreviure en moments de soledat. Però... procureu no revelar-los a ningú, no sigui cas que no us entenguin i per darrera comentin amb “suficiència” que la vostra maduresa emocional és com la d'una criatura.

Agraïment i comiat

A tots aquells/elles que heu visitat la pàgina Web on penjo les Opinions (que heu superat els 6000 el 2017), us agraeixo de cor la vostra fidelitat i, recordant aquella cançó que diu: *“...No és un adéu per sempre és solament per un instant, el cercle refarem i fins potser serà més gran...”* m'acomiedo amb un... **“Arreveure”**.

Maria Mercè Usón